

3. kapitola

„Po tom, čo sa stalo včera večer, by som bola radšej, keby si dnes ostal doma,“ namietla mama, keď prišla Alex, aby Paula vzala von. Vraj chceli ísť za Kemalom, pomôcť mu s angličtinou. „Okrem toho, potrebovala by som pomôcť upratať obývačku.“

Vtedy však Alex zvolala: „Nemôžeme predsa nechať Kemala v štichu, sľúbili sme mu to! Išla by som aj sama, ale Paulovi ide angličtina oveľa lepšie než mne.“

„*Kemal is waiting*,“ nadhodil Paul vzápätí. „*We must help him or he will... prepadne*.“ Ako na potvoru nevedel, ako sa povie *prepadnúť*, no vyslovil to tak, že to znelo skoro ako po anglicky. Rodičia si nič nevšimli, no

Simona prekrútila očami a obom podala jogurt. „Ale na obed a vrátiš, jasné?“

Samozrejme, nechystali sa ku Kemalovi – ale ani do svojej zvyčajnej skrýše...

„V takom otrasnom počasí sa mi nechce mrznúť vonku,“ povedala Alex. „Ale viem, kde je príjemne teplo a kde nás nikto nebude vyrušovať. Vlastne to miesto poznáš! Ty si mi hovoril, že si tam bol s rodičmi – keď vás navštívil nejaký tvoj strýko, ktorý sa zaujíma o staré električky. Pamätáš?“

„Čo?“ zajachtal Paul. „Hádam nemáš na mysli... múzeum.“

„Presne to mám na mysli.“

„Ale je víkend, bude tam veľa ľudí!“

„Iba v nedeľu, v ostatné dni je zatvorené. A aj v nedeľu sú ľudia len v hlavnej hale. Ja však hovorím o tom mieste za ňou – o tom, kde sú električky, ktoré treba najskôr opraviť, kým sa budú vystavovať v múzeu. Chápeš?“

Paul si celkom presne pamätal na malý výlet, ktorý si urobili so strýkom Achimom. Múzeum sa nachádzalo na opačnej strane lesa, neďaleko starého kúpaliska, kde sa Karlote takmer prihodilo nešťastie. Vlastne to ani

nebolo ozajstné múzeum, no na ulici bola veľká tabuľa, na ktorej stálo:

MÚZEUM ELEKTRIČIEK

Hoci sa za vstup platilo, šlo len o opustené priestory továrne. V jednej z jej hál vystavovali staré električky. Všetky boli, samozrejme, z Berlína, lebo po Novohrade nikdy žiadna električka nepremávala.

Alex mala pravdu: na pozemku za halou bolo odstavených niekoľko ďalších električiek, ktoré čakali len na to, aby ich niekto opravil a dal im nový náter. Taká električka môže byť parádnu skrýšou! Paul bol chvíľu namrzený, že na ten nápad neprišiel sám.

„Ešte stále si tu nový a nepoznáš všetky miesta, inak by ti to určite napadlo,“ povedala Alex, akoby mu čítala myšlienky. „Už dlho chcem, aby sme tam premiestnili svoju skrýšu, ale ostatným sa viac páči tá v lese. No teraz si to nebudeme komplikovať. Najlepšie bude, ak sa dáme do práce ešte dnes! Rozdelíme si úlohy, kto čo urobí, a podobne. Okrem toho si najskôr musíme spísať zoznam všetkých otázok, ktoré nám napadnú!“

„Jasné, zoznam sa zide,“ povedal Paul, hoci mu práve žiadna otázka nenapadala.

No Alex rozprávala ďalej. „Prvá otázka bezpochyby znie: ste v Novohrade jediní, ku komu sa vlámali? Hovoril si, že policajti tvrdili, že také prípady poznajú z Berlína. Lenže my nie sme v Berlíne, takže musíme zistiť, či ide o tých istých zlodejov. Nevidel si náhodou poznávaciu značku na dodávke?“

„Nemala zapnuté svetlá,“ odvetil Paul. „Všetko sa zbehlo tak rýchlo... A zaujímal ma najmä Dusty!“

„Škoda. Určite by bol dobré, keby sme poznali ešpézetku. Ale nič si z toho nerob, aj tak bola určite falošná. Na čo si ešte pamätáš? Vieš tých zlodejov nejako opísať?“

„Boli traja. Nie, počkaj – asi štyria. Dočerta, neviem presne.“

„Veľkí? Malí? Tuční? Chudí? Čo mali na sebe?“

„Bože, Alex, bolo tma! A pršalo – asi mali mikiny s kapucňami. Alebo šiltovky. A ten, ktorý utekal za volant, bol vyšší než ostatní. Navyše mal plešinu!“

„Čože? Myslela som, že mali kapucne. Alebo šiltovky!“

„Ale ten dlháň nie. Viem to presne, lebo svetlo z pouličnej lampy sa odrážalo od jeho holej hlavy.“

„Super,“ prikývla Alex. „Takže plešatý šofér a ešte dvaja či traja. V kapucniach alebo šiltovkách.“

„A posledný z nich Dustyho kopol, skôr než tresol dverami,“ spomenul si ešte Paul.

„Pri troche šťastia mu Dusty možno roztrhol nohavice alebo také čosi,“ uvažovala nahlas Alex. „Hoci teraz nám to veľmi nepomôže...“

„Tá dodávka bola volkswagen minibus,“ prerušil Paul kamarátku. „Ale veľmi starý model. Tak či onak, bol nejakej tmavej farby. Čierny alebo tmavomodrý, tak nejako.“

„Povedal si to aj polícii?“

„Nie, no ani sa nepýtali.“

„Dobre,“ povedala Alex. „Asi ich to veľmi nezaujíma, lebo tak či tak majú veľa roboty a môžu vyšetovať len vážne prípady: napríklad keď zloději vykradnú celý dom alebo prekvapia ľudí v spánku, pripútajú ich k radiátoru a mučia ich, kým im neprezradia, kde majú skrytý sejf. No pre nás je, samozrejme, dobré, ak sa o to polícia nebude zaujímať!“ pokračovala po krátkej odmlke.

„Čo?“ zarazil sa Paul.

„Lebo to znamená, že ak chceme získať späť zlaté hodinky tvojho starého otca, musíme ten prípad vyriešiť my! Aj tak sme chceli chytiť zlodějov sami!“

Paul prikývol, no vzápätí zvolal: „Počkať, čo si to povedala? Prekvapia ľudí v spánku?“

„A pripútajú ich k radiátoru a mučia, bežná vec – ako v telke.“

„Hej, ale u nás doma nikto nebol...“

„No a? Veď je logické, že to bol podfuk! Vstupenkami vylákajú ľudí z domu – lebo je, samozrejme, jednoduchšie vykradnúť prázdny dom ako niekoho mučiť.“

Paul ostal stáť, pretože pri chôdzi nedokázal poriadne premýšľať. „Áno, logické. Ale lístky, ktoré zohnali, boli iba pre mojich rodičov. Odkiaľ vedeli, že tam nebudem ja? A Karlota... A najmä Dusty!“

„Máš pravdu,“ pripustila Alex. „Je to čudné. Museli by vás odlákať všetkých. No možno im jednoducho nenapadlo nič, kam by večer mohla ísť celá rodina, ešte k tomu so psom! V tom prípade ste mali šťastie, že ste neboli doma. Inak by vás...“

Paul pokrútil hlavou. „Tomu neverím. Myslím, že všetko bolo vopred naplánované! A ešte niečo je na tom divné!“

„Čo také?“

„Ako vedeli, že mama počúva práve Sookee? Keby boli poslali iné lístky, nikdy by do Berlína nešli.“

„Bože, Paul!“ vydýchla Alex a štychla ho do ruky. „Spolu sme dobrý tím, vidíš? Pod', všetko povieme aj Lukasovi a Kemalovi, potom uvidíme, či aj im niečo napadne. Ale tých zlodejov určite dostaneme, som si istá.“

Paul si taký istý nebol. Mal nepríjemný pocit, že po každej otázke, ktorá im napadne, sa vynorí ďalšia – a že otázky im nepomôžu, pokiaľ na ne nebudú vedieť odpovedať.

Medzičasom už takmer vyšli z lesa, za posledným radom stromov už videl halu starej fabriky, kde sídlilo múzeum.

„Tadiaľto,“ povedala Alex a ťahala ho doprava.

Naozaj sa tu dobre vyzná, pomyslel si Paul. Rozhodne to nie je prvý raz, čo sa tu potajme potuluje. Celkovo mal pocit, že o Alex toho ešte veľa nevie.

Ocitli sa rovno pred priekopou plnou čierneho bahna. Na hladine sa leskli olejové škvrny. Keď doň Alex hodila kameň, zacítili príšerný zápach. Paul bol rád, že s nimi nie je Dusty. Veľmi rád totiž behá za kameňmi

či palicami a vyberá ich z vody – pričom mu je úplne jedno, ako tá voda vyzerá.

„Len dávaj pozor, aby si do toho nestúpil,“ vystríhala ho Alex. Rozbehla sa a preskočila na druhú stranu.

Paul ju napodobnil. No sotva pristál na opačnej strane, potkol sa a zachytil sa o koreň. Alex ho ešte stihla chytiť, inak by skončil rovno v smradľavej priekope!

Doevča ukázalo na zvalený múr obrastený trnistými výhonkami. „Radšej si prehod' bundu cez hlavu,“ poradila mu. „Inak ti trne doškriabu celú tvár.“

*K*ed' stopa zabočila k lesu, najskôr si pomyslel, že Paul a Alex idú k starému kúpalisku. No vydali sa iným smerom. Na ceste, po ktorej ich sledoval, ešte nikdy nebol.

Zrazu znepokojene zastal. Zacítil neznámy pach, ktorý bol omnoho silnejší než Paulov alebo Alexin. Nieкто kráčal po rovnakej ceste. Takže nebol jediný, kto ich sledoval.

Ňufák vnáral hlboko do vlhkého lístia, až kým si nebol istý. Ten pach poznal! Zaraz bol v strehu. Po ceste pred ním kráčal nieкто, koho nemal rád. Vedel, že to neveští nič dobré.

Musí dosiahnúť Paula! No zároveň si musí dávať pozor, aby sa neprezradil.

S nastraženými ušami utekal d'alej. Pach cítil čoraz zreteľnejšie. Ešte skôr než prešiel okolo jedlí, začul, ako o kúsok d'alej zapraskal konár. Potom znova! A vzápätí uvidel medzi kmeňmi stromov tieň!